

1891-11-18

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Kristian Zahrtmann

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Rosenvænget

Archive:
Mappe 24 nr. 15

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

1891

Borsen v. 18 Nov 1890

Kjære Zahrtmann, 29 1891

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 29 Nr. 1891

Tak for Dit brev igår. Desværre
 får jeg ikke tid i disse dage at se op til
 Dig, så jeg må venligt komme med noget
 iledning af vor samtale, for efter et
 svar du gav er jeg kommen til at tænke
 på, at du vist har misforstået en ytring
 af mig. Da jeg ombestemte endte min del
 af samtalen med at sige, at jeg
 meget om hvad du sagde, svarede du,
 så vidt jeg husker, at du var det bedre ikke
 at tale sammen, men man kunde dog
 gøre det for tidsfordriv. Det gav jeg
 vist ingen svar på, eller i hvert fald kun
 et meningsløst. Men af Din ytring fik
 her jeg fået det indtryk, at du må have
 forstået mine ord, at jeg ikke brød mig så
 meget om hvad du sagde som om det betød,
 at jeg ikke brød mig om at tale med dig
 eller høre Din mening, medens det dog
 virkeligheden skulde betyde, at jeg ikke
 blev overvældet af hvad du sagde, og
 Du, Din om Jostens Skovgaard.

brød mig om at rulle mig der efter med
mindre jeg ganske kunde give sig ret.
Og dette er w mit eneste om, er fuldkommen
rigtigt. Men siden jeg nu er ved at
skrive, vil jeg sige et par ting til.

Sine meninger om mine fejl, som jeg længe
gik forstod bedre eller lidt anderledes
end vidst, er vist meget rigtige og der
er vist ingen der mere kunde ønske det
anderledes, end jeg selv, men når jeg
er stærkt optaget af ganske bestemte sider
i kunsten, som jeg føler er særligt mit
arbejde, noget jeg særligt må lægge vinding
på, og noget jeg vider alle mine kræfter,
og at jeg allermindst vil stå af på, så
trøste jeg dog der kunde være over med
fejl på andre punkter, for det er i flere
tilfælde, at jeg ikke over eller overkommer
at stå alting med. Der kan vel til tider
opstå vanskeligheder, som ikke kan tages for
gode varer. Står det så. I de tilfælde,
hvor jeg brødte lader sig stå, fordi jeg
ved, at om jeg ruller den, vil jeg miste noget.

bedre, noget mig vigtigere, der synes jeg
har helt ret til at gøre det, og har heller ikke
andst i sinde. Forresten gør det mig ondt
at høre dig, om i sin tid har sagt, at
man aldrig skal domme efter fejlene,
tale så meget om fejl. Jeg har været tilstede
blevt i Emærkekomiteen, til at jeg er bleven
næsten angst og bange for det korteste og
upåklagelige (for i Emærkekomiteen gør de
8 af 10 ud på at finde fejl ved tingene) og
alt det middelmådige upåklagelige går
glad igennem. I virkeligheden er det middelmå-
dighed bedst dog i høj grad her hjemme og
der er keen den glæde, ved at se så af
de bedst er med til at rydde her hjemme,
så de er i afgjort minoritet, at de gode
kunstnere derud for frid til at sætte
hjemme og lave billeder og slipper for
trællearbejdet i akademi og udstillingskomite,
men den glæde er i grunden og så drabelig
stor. Jeg falder heller ikke rigtigt, at du forstår
det kunstigt, at jeg i et af mine billeder tiltrækker
en bestemt virkning. Det finder jeg er den naturlige
ting af verden. Hvis vi ikke havde noget i
vildt, måtte vi jo alle blive som de kunstnere
Karl Madsen hentyder til i sin artikel

i Julestikken om Frølich, nemlig de kunstnere,
som han tog på landet og male bondelin, for
at tilbringe en rar sommer og så selv eller
hvordan er nu stod, kort sagt billedet som
talen vil komme til i det at være andet en
flot og vunderarbejde. (Ij haiver forresten at
Madam har gjort undertegnet blandt bondelin
(det lille bånd, malerne) Det jeg vil, for
Du vist bedst begreb om, når jeg fortæller
om hvad der bragte mig til det. Niels næsten
engang, at i på Herredshøjens vej havde
der et billede af Rump, som jeg i en
af farvevirkning jeg alle de andre boder
og sommer, kort sagt, det var det eneste
koloristiske. Ij fik da ingenest
koloristisk tank, eller syn, og prøvede, mig så
frem i den retning. Men det er sandt, da kan
ikke den Rump, om ham er vi grundig uenige.
Til slut kom dette om Cesthines Campelys-
billedet, som du ikke kunde lide, var også
belyst af dagen. Da Niels i sin tid malede
et Campelysbillede, og du fik motivet at
se engang da dagen virkede ind på det, syntes
du, at han skulde male det sådan, for
virkningen var så dejlig. Han malede det
dog uden dærvirkningen. Forresten har
jeg jo lov at skifte mening, det er en
færdig og jeg tager mig. Og kom nu snart
om aften og hør de itale lændte sange. Omlyset hi